

Valahol, a messzi Kínában, állt egy templom, ahol egy lovat tiszteltek. A hívők minden elképzelhető jóval ellátták a szent állatot, de az örök rendszeresen ellopták tőle az élelmet.

Így történt azon a napon is, amikor a templom előtt megállt a szegény kislány. Csak egy szelet üres kenyere volt, de szeretettel simogatta meg a ló sörényét.

A ló elpanaszolta, hogy az örök ellopták a kenyerét, a kislány pedig így szólt: - Vedd az én kenyeremet, talán segítségedre lehet.

A ló elfogadta a kenyeret anélkül, hogy megköszönte volna, és egészen mellékesen megkérdezte: - Ki vagy te?

A kislány így válaszolt: - Nem tudom.

A ló tovább kérdezett: - Honnan jöttél?

- Azt hiszem, a holdról pottyantam ide.

- És ki vigyáz rád?

- Én magam.

- Hol laksz?

- A közeli mezőn gallyakból építettem magamnak egy kunyhót.

Megvéd a tűző naptól és a hideg esőtől, de nincs senkim, akivel megszthatnám.

- Körülöttem mindig sokan vannak – válaszolta a ló -. Tisztelnek és csodálnak, ajándékokkal halmoznak el. De mindet odaadnám azért, hogy szabadon nyargalhassak azon a mezőn. Van még kenyered?

- Nincs semmim. Az a szelet volt minden, amivel ma megszántak az emberek.

- Téged szánnak az emberek, de szabad vagy. Engem béklyóba köt a csodálatuk. Társakra vágysz, akik körülvesznek - én egyedül szeretnék elvágatni a messzeségbe. Cseréljünk sorsot!

- Nem lehet, engem megölnek, ha a templomban a helyedre lépek.

A ló így felelt: Nem, ha minden kérdésre azt válaszolod: „Az istenek tudják.” és közben bölcsen körül nézel. A többi rendben lesz.

Éjfélkor visszajött a lány és helyet cserélt a lóval. A ló elvágatott a csillagfényes éjszakába, a szabadságba, de búcsúzóul még azt mondta:

- Ne feledd, hogy van egy jóbarátod, aki mindig rád gondol.

Másnap reggel a kislány a templomban ébredt, egy embertömeg közepén, akik csodálkozva kérdezték tőle: - Hogy kerülsz ide?

Ő csak ennyit mondott: - Az istenek tudják.

Amikor háromszor vagy négyszer felelte ezt az emberek egyszerre térdre borultak előtte és azt mondták: - Istennő ő, aki mindent tud.

Elébe járultak, ajándékokat hoztak és egy még nagyobb templomot építettek neki.

Mérhetetlenül gazdaggá vált, de minél idősebb lett, annál boldogtalanabbnak és magányosabbnak érezte magát. Egyetlen barátja, a ló nem került elő, pedig ő nagyon vágyott utána.

Egy éjjel a ló azután mégis visszatért, már öregen és fáradtan, fejét lógatva és így szólt a lányhoz: - Csak egy istállósarkot kérek, ahol megalhatok.

A lány megkérdezte: - Hát nem voltál boldog szabadon?

A ló így felelt: - Nem. A szabadság semmit sem ér barátság nélkül.

Most a ló kérdi: - Hát nem vagy boldog gazdagon?

A lány pedig válaszolt: - Nem. A gazdagság sem ér semmit barátság nélkül.

Ekkor karját a ló nyaka köré fonta, és együtt sírtak.

Ebben a pillanatban az öreg ló szép királyfivá változott és így szólt:

- Semmi sem szép szerelem és barátság nélkül.

A lány pedig azt mondta: - Az istenek tudják – és együtt elhagyták a templomot.